

Следвайки аспирациите на генетичната критика, обръщаме внимание предимно на заличените знаци в Яворовото писане. Те именно са в състояние да прояснят принудата, самоограничени-ята, избора на един или друг символичен топос, на един или друг гещалт. В случая опитваме да пресъздадем възникването, зачеркването, заместването и съхраняването на знаци като игра, подчинена на актуалните изказни конвенции⁵ или - да отхвърлим утвърдената представа за фриволното перо на поета⁶.

Яворов конституира философемата Нирвана възможно най-късно, едва през 1914 година, във времето на сетно разграфяване и редукция на посланията в "Подир сенките на облаците". Едва през тази година, когато "класицитетът" /д-р Кръстев/ на поезията му добива окончателност⁷ фрагментът "Вечните води" е обособен като самостоятелен текст, чието заглавие демонстративно глобализира внушенията на употребената поетическа символика. Обаче, напластявайки се като сложно интертекстуално образувание от Хайневата, Ботевата, Пенчо-Славейковата аури,⁸ конвенционалният мотив "Нирвана, нирванност" се заражда у Яворов неподозирано рано. Стихотворението "Желание"/1900/ съдържа именно подобни дразнещо разноречиви отгласи, които липсват при публикувания текст - авторът ги премахва, стрейки се към "чист" изказ, освобождавайки се от сантимента, разностилието, н е с в о и т е наноси..

В духа на генетичната критика мислим тук двата варианта на "Желание" нетелеологично: като изцяло равностойни построения, като две напълно равноценни практики на означаване, като два конкуриращи се изказа на идеалността, на инобитието. В този смисъл класическият втори вариант идва като резултат от лаконизирането и засилената сугестивност на поетическия изказ, но също така и най-вече от редуцирането на мотивите. Всъщност, оказва се, че не само зрелият Яворов е склонен до безкрайност почти да ревизира своето поетическо дело, да коригира своя публичен поетически образ, но че и младият поет решително изтрива спорадичните въздействия от своите текстове, явно избягвайки едно несъзнато вписване във всевъзможни почерци. Поради това 1900-та година, обикновено смятана за незначеща в Яворовото развитие, за неинтригуващ период на бавна акумулация, на стабилизиране на поетиката, също се оказва преломна, изпълнена с важни творчески сътресения, из-